

Зміст

Залізний Генерал і карлик Боїнько. Валерій Залужний.....	5
Пташка зі сталі. Катерина Поліщук.....	15
Розлючена вишиванка. Михайло Діанов.....	21
Птах Любові. Валерія Карпиленко.....	29
Сльози червоної калини. Марія Чашка.....	35
Янголи й Тайра. Юлія Паєвська.....	41
Волю не полонити. Ярослав Бригінець.....	47
Лицар Світла. Роман Ратушний.....	53
Серце Вовка. Дмитро Коцюбайло.....	59

Залізний Генерал і карлик Боїнько

Валеріу Залужний

На далеких болотах, де не хотіли мешкати й найбридкіші ропухи і де панував сморід, що здавався огидним навіть мухам-зеленухам, жив плюгавий і прищавий король Боїнько. Зло в ньому множилося й множилося, аж поки не витіснило серце, поступово перетворивши його на чорну грудочку з мурашку завбільшки. Так само малі й чорні, мов вуглинка, були очі в того короля-курдупеля, а втім, вони вогнем палали — бо палко ненавидів він усе живе.

Через оту ненависть загнав курдупель своїх підданих дрючками й кийками в найглибшу твань, а тоді став нашіптувати, що поза болотом є лише звірі дикі, бджоли кусючі й сонце пекуче. Мовляв, ми живемо в найкращому місці на Землі, тому всі на нього зазіхають і загарбати хочуть. Діти зростали в цій брехні, покоління змінювались. І зрештою народилися ті, хто, крім болота, нічого не бачив, крім смороду, нічим не дихав, крім бійок та сварок, інших розваг не знав.

Щоправда, час від часу комусь та й спадало на думку з болота голову висунути. Та щойно Боїнько оперіщував сміливців своїм кийком, у них назавжди зникало бажання визирати за межі рідної твані. Отак і жив той дивний народ, сморід у себе всотуючи й володаря свого прославляючи.

Якось-то вперіщив курдуплик кийком свого сусіда — короля Бараболя, — зосліпу за підданого прийнявши. А Бараболь у трясовину шубовснув, трутизни наковтався й через те людську подобу втратив. Тому заходився й власний народ до болота заганяти.

Але що далі, то частіше висувалися бранці з трясовиння. Вистромлювали голови, вдихали повітря, розглядалися ген-ген — і в їхніх душах зароджувався сумнів у володарі. Не подобалося це Боїнькові: боявся він, що піддані покинуть його на самоті в болоті й не буде йому над ким

панувати. Від люті ще страшніше спалахували в нього очі-вуглинки. І в животі булькало так, що аж твань відгукувалась. Урешті-решт, щоб усім силу свою показати, надумав Боїнько загарбати цілий світ і перетворити Землю на одне величезне болото. Схопивши кийка, пошкандибав він на ніжках-кривульках до краю свого королівства смердючого й зачаївся.

А поза болотом сонце сяє, птахи співають, дерева бувають...

